

Thomas: Jag tänker bli precis så gammal så att folk i min omgivning inte hinner bli tokless på mig. Det finns ingen poäng med att bli 97 år om folk tröttnat på en när man nyss passerat 80-strecket och ägnar dagarna åt att säga åt hundägare att plocka upp efter sina sittkissande tikar. Ja, det finns en sån gubbe i Sundsvall - och han skaffar nog inte nya polare i onödan.

Anna: Jag har alltid haft som avsikt att bli hundra år. Det har jag tänkt ända sedan jag var ett litet vårtsvinsbarn. Livet är ju kul! Jag vill leva länge!

Glenny: 84 år verkar precis lagom.

Andy: Oj, vilken hemsk fråga. Nu skrattar jag inte. Jag har ingen aning om hur gammal jag blir. Jag lider av en grov dödsångest. Det sker när det sker. Det viktiga är att göra något meningsfullt medan man lever.

Johan: Det får bli som det blir. Det viktiga är att försöka hänga med i tidens tempo.

3. Ska man se på saken nyktert och rent medicinskt, så förbättras kolhydratomsättningen av skrattande. Är du möjligen diabetiker så att du kan dra nytta av det?

Divan: Min läkare säger att jag borde ha diabetes p.g.a. vikt och levne. Men än så länge klarar jag mig å det e nog skrattet som ligger bakom.

Thomas: Nej, men jag är väldigt glad i kolhydrater i både fast och flytande form, så denna nya information tänker jag verkligen se till att dra nytta av i fortsättningen.

Anna: Nej, ingen diabetes än så länge men däremot är skrattandet ett gott komplement till träningsformerna hästskitsmockning, hundpromenader och telemarksåkning.

Glenny: Nej, diabetiker är jag inte. Däremot försöker jag hålla en diet där jag begränsar kolhydratintaget. Det kanske är för att minska risken att jag skrattar ihjäl mig...?

Andy: Yes, jag fick diabetes för 5 år sen. Lite trist. Visste inte att skratt kunde hjälpa där, men det förvånar mig inte. Är man positiv som fan så går allting bra, inte sant? **(Du kan din Magnus Uggle! / Kenny)**

Johan: Jo, jag fick faktiskt diabetes redan när jag var 4 och 1/2.

4. Ligger det inte en paradox i att vara hängiven en musikgenre sprungen ur protest och frustration, och samtidigt själv vara en glad skit?

Divan: Utåt sett e man väl en glad skit men livet e inte bara vitt eller svart! [Divan Spotify-länkar till "Men vad fan" med Headons.]

Thomas: Nu råkar det ju vara så att punkarna i stort är de absolut snällaste och roligaste människorna som någonsin drivit runt på denna gudsförgätta planet, så det går bevisligen att kombinera alldeles utmärkt.

Anna: Min favoritfråga i den här skojiga enkäten! Ett bestämt NEJ på den frågan. För mig är det inte alls en paradox, kanske för att jag definierar punken som en livsbejakande livsstil där mycket handlar om att ha vettiga värderingar och att gå sin egen väg. Sen är ju punken i sig kul! Ofta roliga underfundiga lätttexter, energifulla spelningar,

sammanhållning, vänskap och en massa tok! Att kasta Rille i soptunor på spelningar är också en anledning till att vara glad.

(Hmpf! / Kenny)

Glenny: Det gör nog det... men det är ju något med att avreagera sig genom sitt musicerande. Jag uppfattar det som att ju råare och brutalare musik man hänger sig åt, ju snällare och timidare blir man. Detta är inte en observation utan undantag och jag ser också att somliga blir skogstokiga av det... nog svamat!

Andy: Jo, det är på sätt och vis en kostym jag aldrig passat i. Men just därför blir det kanske mer intressant. Lite som med Håkan Hellströms texter kontra hans tidiga energi och kläder. Man får inte glömma att protester bottnar i en önskan om att förändra till det bättre, så det finns något väldigt positivt i det. Om än sprunget ur misär och förtryck.

Johan: Det kan tyckas, men det är bättre att vara glad än att hamna i total apati.

5. Avslutningsvis, hur besvarar du realister som proklamerar devisen "Se inte så jävla glad ut – ljuset i tunneln kan vara ett tåg"?

Divan: Brukar nästan vara tvärtemot; folk har svårt å tro att jag inte bara e glad hela tiden. Kanske jag blir diskad nu när jag inte bara var positiv, haha.

Thomas: Då skulle jag ordinera en överdos av Björnarnas texter, så kommer den där gnällspikigheten snart att räta upp sig.

Anna: Lätt som en plätt! Först trallar jag lite på Gatuplans låt "Bättre stil Rudy" där den här fantastiska textradens finns: "När falska vänner visar dig ljuset i slutet av tunneln så kom ihåg ljuset de visar dig kan lika gärna vara ett tåg". Sen konstaterar jag att det är roligare att förvänta sig det bästa än att förvänta sig det sämsta. Det värsta som kan hända är ju att man fått vara glad i onödan.

Glenny: "Man kan alltid hoppas! Då slipper jag snart dig."

Andy: Jag pallar inte med energitjuvar eller mood killers. Jag tycker det är viktigt att bejaka det naiva och positiva. Det kan trilla en flygel på mitt huvud när jag går på gatan, är det anledning att ge upp och dö, eller låsa in sig i en cell?

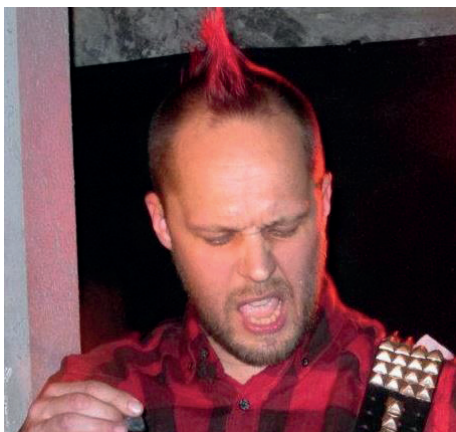
Avslutningsvis skulle jag vilja säga att glädje hör till ungdomen. Med åren blir man nött av förhållanden, jobb, band, föräldraskapet, och inte minst världsläget. Därför är det extra viktigt att välja den positiva vägen. När jag ställs inför en situation där humöret avgör brukar jag ofta tänka på en bild från Pocahontas, där hon typ sitter i en båt och väljer att antingen paddla en svår väg eller en enkel väg. Minns inte precis, men andemeningen är såklart att man kan välja sitt humör. Man är ansvarig för sina handlingar och sitt legacy, och varför inte välja att vara glad?

Är det inte nån grej också med hur många muskler i ansiktet som används för att vara sur eller glad? **(Enligt "hjärntränaren"**

Daniel Collin är det så, men oklart ifall han är forskare eller kvacksalvare. / Kenny)

Det är roligt när det är kul. Ett bra motto.

Johan: Ljudet från tunneln kan vara en kamel!

Lennart "Glenny" Hesse, Harlequin

Andy Dahlström, Satanic Surfers

Johan Stephansson, Lekamen Records